

MÁR ÉN VAGYOK...

Már én vagyok a lapát s a föld,
s a pattanó izom,
s mint kő, mely önmagára dőlt,
magam lapátolom.

Magamba vágom két szemem,
mint csákányt fürge kéz,
felásom kérges életem,
nevetni illenék.

Nevetni túl sok már erőm,
de sírni még kevés,
a rét harmattól könnyezőn
az álmos napba néz.

Hát én is nézném az eget,
de tömzsi csille vár,
lapátom hetykén integet,
akár egy pillészárny.

A szikla rám is úgy ragyog,
mint fény a késeken,
a tenyeremen hólyagok,
büszkén és véresen.

A sebzett földben én vagyok,
ásó szívembe ver,
s ha minden rögben meghalok,
már csak születni kell.

S talán egy fényes reggelen
elér egy pillanat,
és társaim is meglelem
egy sárga kő alatt.

S akkor magasra feldobom
kapáló két karom,
s lehullva számban forgatom,
mint füttyenő dalom.

S már minden ember én leszek,
minden kis rög, tövis,
s ha éppen zöld hagymát eszek,
a hagyma szára is.

S ha bámész térdem horzsolom,
leszek a kő s a vér,
és kibogozom mosolyom
egy dolgos kedvesért.

Mert én szeretve újulok,
pezsegve élek és
megindulok s lezúdulok,
akár egy vízesés.

(Meglaj. Az Ifjúsági
Vasútvonalon, 1947 június.)

BACSO PÉTER